

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Machvmetis Saracenorum Principis, Eivsqve Svccessorum
Vitae, Ac Doctrina, Ipséque Alcoran**

Bibliander, Theodor

[Basel], [1543]

VD16 VD16 K 2583

Quod Machumet continue uariat, ut in exemplis. 10.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98259)

CHRISTVM supraponi. Vtq; qui etiam altissimis prophetis supraponitur, inter illum & diuinam naturam nihil mediat, cum nullus eo proximior Deo dari possit. Dicit etiam Alchoran, deum bonos homines inhabitare, & CHRISTVM maxime bonum, seu optimum omnium asserit. Ipsum igitur deus maxime inhabitat, ita quod perfectissime cum omni plenitudine, adeo quod natura humana est diuinæ naturæ ipsum inhabitantis summo gradu unionis unita, quam hypostaticam siue personalem uocamus; uti in homine corpus unitur animæ, seu animalis natura unitur intellectuali naturæ. Quapropter inter naturam humanam & diuinam, ipse CHRISTVS est mediator, & talis, quod sicut inter ipsum & homines nihil mediare potest propter identitatem naturæ humanæ ipsius & omnium hominum, ita etiam inter ipsum & deum nihil mediare potest, propter identitatem naturæ diuinæ dei & ipsius. Et quamuis Alchoran talia de CHRISTO dicat, per quæ sapientes ista facile elicere possunt; tamen alibi uariat, & illa de CHRISTO dicit, quæ uidentur in CHRISTO consortium diuinæ naturæ negare. Quando ait, Mariam uirginem eius ueram matrem, & ipsum cum matre usum fuisse humanis cibis & comestilibus; cum tamen alibi ponat, quod deus nihil comedat, & dicat etiam, quod deus sit CHRISTI dominus & superior, qui eum & matrem posset si uellet annihilare, sicut alias creaturas; & quod non sit nec Deus, nec filius dei, nec concurrens aut particeps. Et talia dicit, quæ prioribus dissona uidentur; quæ tamen si sibi ipsis non contradicunt, necesse est ut intelligantur modo quo præmisimus, scilicet CHRISTVM non esse alium deum, licet eiusdem diuinæ naturæ cum omnium creatore. Sic & de unitate Dei sapissime repetit, unum solum deum creatorem esse; & tamen pluries in opere creationis, & alijs in Alchoran loquitur diuinitas pluraliter, scilicet, Nos creauimus hominem. Quæ tamen singularitas & pluralitas si sibi etiam non contradicunt, intelligere oportet ut prædiximus, scilicet quod trinitas seu pluralitas quæ exprimitur per Nos creauimus, non sit in numero seu in plurali numero affirmanda, sed in singulari quæ est unitas. Pluralitas enim, etiam apud Grammaticos non est pluralis numeri, quia singularis unitas. Ita etiam apud theologum, pluralitas est in unitate simplicissimæ diuinæ naturæ. Et ideo non est nisi ipsa singularis & una deitas, quæ Deus; quemadmodum breuiter in præcedentibus tetigimus. Et hoc uidetur dici in Alchoran, XXXII, Cap. in fine. Inhibet enim ibi inuocationem alterius dei, dicens: Quia apud Deum solum, totus est illius numerus.

QVOD MACHV MET CONTINVE

uariat, ut in exemplis. Cap. X.

Dicit in Cap. septem dormientium, quo modo quisq; in secretis & occultis dicere potest quid sibi uidebitur, quasi in hoc non sit reprehensibilis. Ideo in recitatione opinionum diuersarum, etiam contrariarum, modo unam, postea aliam amplecti uidetur. Omnia autem reputat occulta, in quibus propheta & eorum libri eis (ut asseritur) dati non concordant; præceptis à deo datis cuilibet separatim exceptis. Nam illa obseruari debere per eos quibus facta sunt, fatetur. In eo autem in quo concordant omnes prophetae secundum ipsum, à propheta Abraham incipiendo usq; ad ipsum, est fides unius dei creatoris, iudicis in die resurrectionis, quam resoluit in uerba ista: Non est deus nisi deus. Sine qua fide, ut asserit, nemo saluatur. Quod si quis simpliciter sic crediderit, & legem sibi datam per prophetam seruauerit, paradysum possidebit, si non crediderit, nisi deus ueniat largitor indulserit, condemnabitur æternaliter; si uero crediderit, & præcepta legis non seruauerit, impoenitensque fuerit, condemnabitur. poenitens uero

Alchorani de
Christo testimo
nia.

Christus eiusdē
naturæ cum
Deo, non Deus
al

Occultorum
esse libera iudi
cia.

Machumetica
fidei summa.

uero ante mortis articulum, à datore ueniam misericordiam consequetur. Hæc esse uidetur intentio, ut suprà dictum est. Videtur tamen uarie loqui de transeuntibus de una lege in aliam. Dicitur enim sic in primo cap. Sciendum autem generaliter, quoniam omnis recte uiuens, Iudæus seu Christianus, seu lege sua relicta in aliam tendens, omnis scilicet Deum adorans, bonique gestor, indubitanter diuinum amorem consequetur, & infra: Omnis uero peccator, culpæ culpam accumulans, igne perenniter comburetur. Dicit omnis, generaliter, etiam sua lege relicta in aliam tendens. Cap. uero III. dicit: A tua lege desides, absque intermissione tuæ genti bellum inferent, usquequò eam ad suam legem si possibile sit conuertat, tuam autem propter aliam mutans, & in ea manens, hic & in alio seculo reus igitur ne indeficiente peribit. Ecce contra hoc quod primo generaliter dixit, nunc excipit homines suæ legis, scilicet quod illi in alia lege non saluentur. Et contra illud III. cap. sic dicit: Vim nequaquam propter legem inferas, cum recta prauaque uia patefactæ sint. Non credens in idola, sed in creatorem; mandatis dei sapientis & audientis, & omnibus eum adorantibus propitijs, e tenebris ad lucem perducitur. Incredulus autem contrario, distrahitur igne perpetuo cruciandus. Hoc dictum cum primo concordat, sine exceptione generaliter loquens. Sic V. cap. dicit: Credentes quidem in deum, peccatorumque suorum ueniam postulantes, et ab ignis feruore liberationem, abstinentes & ueraces, orationibus insistentes, & elemosynarum, deo teste & angelis atque scientibus, qui unum solum deum incomprehensibilem & sapientem creatorem esse fatentur, coram quo nulla lex probabitur, nisi tantum hominum sese totos suarumque negotia deo uouentium, paradisi gaudio perfruentur. Ecce quomodo generaliter loquitur, sicut in primo cap. Similiter dicit XI. cap. Omnes qui in deum crediderint, & iudicii diem expectantes benefecerint, nihil timeant. Cap. XXVII. aliter dicit: Scilicet tu librum, uidelicet Alchoran, ex insperato tibi missum habens, ab illius mandatis nequaquam ulterius digrediaris: ne sis incredulus, aut incredulorum adiutor. Et cap. XL. Quis deterior, quam post nostrorum preceptorum perceptionem delinquens, uel recedens? Iam per Moysen librum filijs Israël tradidimus, quem sequentes penitus indubitanter deo coniungentur. Ecce introducit deum illa dixisse: quasi quisque legem dei quam recepit tenere debeat; alioqui malus reputabitur. Et quia Christiani plus uariantes, iuxta alios legem secundum ipsum uariant, eos legem uariantes, sæpe ignominiose appellat. Secundum igitur hoc dictum, non solum de lege eius existens, sed nec Iudæus nec Christianus, sine transgressione & peccato legem semel acceptam mutare potest. Ait enim alibi, deum fideles & constantes in sua lege plus alijs diligere. Iterum dicit cap. XLVIII. Omnis quidem deum timens, & credens, ac faciens in hoc mundo, diuinam misericordiam assequitur. Et apertius cap. LI. sic dicit: Precepta quoque legum & mores, sicut Noë & tibi ac Abraham & Moyse ac CHRISTO patefecimus, nunc docemus. illis ergo adhærete, sicut lex præcipit, nec illis controuersantes, nec ab illis discedentes. Ecce aperte fatetur, non uelle præceptis legum & morum præteritis prophetis patefactis contradicere, sed illa docere: & ideo illis præcipit adhærere, & nequaquam ab illis (ut lex præcipit) discedere. Alibi ait, Christianos & Iudæos incredulos, & omnes tales damnatos. Quis potest ex his solidi aliquid elicere?

CONTRA ID QVOD LEX ALCHORAN
sit lex Abraham. Cap. XI.

Sed dicito Mahumet, credulitas est necessitatis: tibi autem ais à Deo reuelatum, ut legem Abraham sequaris, non declinando ad dexteram uel ad si-